

Arrest

nr. 222 395 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 juni 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 augustus 2011 België binnen en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 25

januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 23 maart 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Bij arrest nr. 217 114 van 20 februari 2019 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de vluchtelingenstatus en wordt de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

1.3. Op 29 maart 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt niet aangevochten.

1.4. Op 6 mei 2019 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.5. Bij arrestnr. 221 125 van 14 mei 2019 wordt het verzoekschrift dat op 10 mei 2019 werd ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de in punt 1.4. bedoelde beslissing verworpen.

1.6. Op 17 mei 2019 dient verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 3 juni 2019 verklaart de verwerende partij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij moet een belang hebben bij de schorsing van de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in welk belang de verzoekende partij in casu heeft, gelet op het feit dat bij arrestnr. 221 125 van 14 mei 2019 de vordering die bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend om de schorsing te bekomen van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.4. bedoelde beslissing, verworpen werd.

Dit maakt dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 6 mei 2019 uitvoerbaar is.

Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing heeft hierop geen invloed. Ze heeft geen impact op de verblijfsstatus van de verzoekende partij en kan dus de repatriëring van de verzoekende partij naar haar land van herkomst niet tegenhouden.

Het belang bij een vordering tot schorsing bestaat in het voorkomen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit en dus kan de verzoekende partij onder het kopje "*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*" van haar verzoekschrift niet dienstig opwerpen dat de terugkeer voor verzoeker een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM. Dit aangehaald moeilijk te herstellen ernstig nadeel vloeit niet voort uit de bestreden beslissing, doch wel uit de bijlage 13septies van 6 mei 2019 dat wel een terugkeer-en verwijderingsbesluit vormt en die thans zoals gezegd uitvoerbaar is.

Een gebeurlijke schorsing van de bestreden beslissing kan niet leiden tot de schorsing van de betrokken bijlage 13septies. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat de "*welvoegelijkheid*" in dit geval zou vereisen dat de verwerende partij niet overgaat tot de uitvoering van de bijlage 13septies van 6 mei 2019. Er kan moeilijk een belang ontleend worden aan de schorsing van de thans bestreden beslissing op grond van de enkele hoop van de verzoekende partij dat de verwerende partij op grond hiervan niet overgaat tot de uitvoering van de bijlage 13septies van 6 mei 2019.

De Raad voegt er voor de volledigheid nog aan toe dat in arrestnr. 221 125 van 14 mei 2019, grieven inzake artikel 3 en 8 EVRM werden behandeld.

Meer bepaald kan in dit arrest gelezen worden:

“Te dezen wijst de verzoeker erop dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar in Afghanistan en dat een uitvoering van de bestreden beslissing zou betekenen dat hij wordt teruggestuurd naar een conflictgebied. Hij meent dat bij de toetsing aan het bepaalde in artikel 3 van het EVRM rekening moet worden gehouden met de actuele situatie en dat een verwijzing naar het arrest van de Raad van 20 februari 2019 onvoldoende is. Hij voegt informatie bij waaruit blijkt dat het geweld in Afghanistan en in de provincie Nangarhar is toegenomen en dat er recent vele berichten zijn over bomaanslagen in Jalalabad waarbij burgers gewond of gedood worden. Hij toont met de door hem bijgevoegde informatie evenwel niet aan dat de veiligheidssituatie in Jalalabad gewijzigd is ten opzichte van het tijdstip waarop de Raad bij het uitspreken van het arrest nr. 217 114 van 20 februari 2019 geoordeeld heeft dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Het merendeel van deze informatie heeft immers niet specifiek betrekking op de stad Jalalabad, doch wel op de provincie Nangarhar, en uit de informatie die wel betrekking heeft op Jalalabad blijkt niet dat thans niet meer kan worden gesteld dat, “(n)iettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, (...) er geen gewag gemaakt (kan) worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten”, zoals door de Raad in zijn arrest nr. 217 114 van 20 februari 2019 werd geoordeeld.

Waar de verzoeker nog opwerpt dat hij ingeval van terugkeer ook voor foltering en onmenselijke behandeling vreest, en dit gelet op zijn lange verblijf in West-Europa en hiermee gepaard gaande “verwestering”, wijst de Raad erop dat hij deze vrees pas voor het eerst aanvoert in onderhavig verzoekschrift, zodat de gemachtigde van de Minister niet kan worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing niet met deze vrees rekening te hebben gehouden. Tijdens zijn gehoor op 6 mei 2019, voorafgaand aan de bestreden beslissing, maakte de verzoeker immers enkel gewag van een vrees voor de taliban, die hem bedreigden en wilden rekruteren. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat de verzoeker op geen enkele manier aantoont dat zijn lange verblijf in West-Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar informatie van UNHCR toont geen persoonlijke vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en de verzoeker blijft hier in gebreke.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

(...)

In casu beroept de verzoeker zich op een schending van zijn recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij geeft aan reeds meer dan 7,5 jaar in België te wonen, bijzonder goed geïntegreerd te zijn, tewerkgesteld te zijn met een vast contract en een ruime vrienden- en kennissenkring te hebben opgebouwd. De gemachtigde van de Minister betwist in de bestreden beslissing niet dat de verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd.

Aangezien het hier niet om een eerste toelating tot verblijf gaat, doch wel om een beëindiging van verblijf gaat, maakt de thans bestreden verwijderingsmaatregel een inmenging uit in het privéleven van de verzoeker. Dit betekent dat moet worden nagegaan of de inmenging in het privéleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk is.

Te dezen kan niet dienstig worden betwist dat de inmenging in het privéleven van de verzoeker wettelijk is. Zoals hierboven aangehaald, is de bestreden beslissing immers gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt er wat de legitimiteit en de proportionaliteit van de inmenging betreft in de bestreden beslissing op het volgende gewezen:

“Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij hier goed geïntegreerd is na een verblijf van 7.5 jaar. Hij leerde immers Nederlands en heeft hier werk. Betrokkene ontwikkelde met andere woorden en privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ontstond dit privéleven tijdens een periode van legaal verblijf. Toch kunnen we ons vragen stellen bij het rechtmatige karakter van dit verblijf aangezien het verkregen werd op basis van valse voorwendsels. Onder het motto ‘fraus omnia corrumpit’ kan men stellen dat het verblijfsrecht van betrokkene aldus een bedenkelijk karakter had. In ieder geval weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van procedures op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in België verder te zetten. Deze beslissing, hoewel zij mogelijk een inmenging van overheidswege in het privéleven van betrokkene impliceert, betekent toch geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM wat het privéleven betreft. Bovendien spreekt betrokkene nog de taal van het land van herkomst en bracht hij er het grootste deel van zijn leven door. Mogelijk heeft hij daar ook nog kennissen/vrienden/familie wonen, zijn vrouw bijvoorbeeld waarmee hij beweert een problematische relatie te hebben, maar die hij wel heeft geholpen in haar (mislukte) poging om naar België te komen. Betrokkene zal dus waarschijnlijk snel in staat zijn om in Afghanistan opnieuw een privéleven op te bouwen.”

Aldus blijkt dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de door de verzoeker tijdens het gehoor van 6 mei 2019 aangereikte elementen. De verzoeker toont in casu niet aan dat de voorgaande motivering feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk is. Door te wijzen op zijn verblijf van 7,5 jaar in België weerlegt hij immers niet dat hij in zijn land van herkomst het grootste deel van zijn leven doorbracht. Voorts toont de verzoeker niet aan dat hij onmogelijk een privé- en familieleven kan heropbouwen in Afghanistan. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat de echtgenote van de verzoeker nog in Afghanistan woont, met wie hij weliswaar een problematische relatie beweert te hebben, maar die hij wel heeft geholpen in haar (mislukte) poging om naar België te komen. De verzoeker stelt thans in het verzoekschrift dat hij “zinnens (is) de nodige stappen te zetten naar echtscheiding”, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat hij dit voornemen aan het bestuur kenbaar heeft gemaakt, zodat het de gemachtigde niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In tegendeel, uit de stukken van het administratief dossier en uit de feitenuiteenzetting van de verzoeker in het verzoekschrift blijkt dat de echtgenote van de verzoeker in 2017 nog een visumaanvraag heeft ingediend om zich in België met de verzoeker te verenigen. Dat de verzoeker zijn echtgenote sinds maart 2015 niet meer heeft gezien en alle contact verbroken zou zijn, is dan ook niet ernstig. Voorts beweert de verzoeker een “ruime vrienden- en kennissenkring” te hebben opgebouwd in België, maar brengt hij geen enkel stuk voor dat de aard en de intensiteit van de door hem aangegane relaties kan staven. Hij legt enkel een foto voor waarop hij te zien is met enkele collega’s, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat hij in België een “ruime vrienden- en kennissenkring” heeft opgebouwd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.”

Voor wat betreft de thans in het verzoekschrift aangevoerde schending van artikel 3 EVRM toont de verzoekende partij ter terechtzitting niet aan dat zij ter ondersteuning van haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, elementen aangaande de situatie in Afghanistan en aangaande haar vrees voor foltering en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan wegens “verwestering”, heeft voorgelegd aan de verwerende partij die niet reeds beoordeeld werden in het in punt 1.5. bedoelde arrestnr. 221 125 van 14 mei 2019.

De verzoekende partij tracht in het verzoekschrift tevergeefs aan te tonen dat uit de stukken waaruit blijkt dat zij geïntegreerd is en die zij heeft voorgelegd ter ondersteuning van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zou blijken dat zij zou gepercipieerd worden als een verwesterd individu. Uit een drietal verklaringen van collega’s en vrienden die getuigen over de integratie van de verzoekende partij en uit foto’s van de verzoekende partij in westerse klederdracht kan bezwaarlijk afgeleid worden dat de verzoekende partij als een dusdanig verwesterde man zal worden gepercipieerd dat zij een vrees voor foltering en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De verzoekende partij benadrukt het gegeven dat zij 7,5 jaar wettelijk verbleven heeft in België en is van oordeel dat hoe langer ze in het buitenland verbleven heeft, hoe hoger het risico voor foltering en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan, doch dit is niet meer dan een eigen oordeel. De correlatie tussen beide elementen wordt niet aangetoond. In het arrestnr. 221 125 van 14 mei 2019 werd reeds gesteld, “dat de verzoeker op geen enkele manier aantoonbaar dat zijn lange verblijf in West-Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.”

Daar kan nog aan toegevoegd worden dat als de verzoekende partij een vrees voor foltering en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan heeft, het haar vrijstond een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De verzoekende partij verstrekt ter terechtzitting geen verklaring voor het niet indienen van een asielaanvraag. Zij beperkt zich tot de verklaring dat ze begrijpt waarom de Raad hierop wijst.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, toont de verzoekende partij niet aan dat zij ter ondersteuning van haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, stukken en elementen heeft voorgelegd aan de verwerende partij die niet reeds beoordeeld werden in het in punt 1.5. bedoelde arrestnr. 221 125 van 14 mei 2019.

De vordering is onontvankelijk omdat ze geen nuttig gevolg kan hebben voor de verzoekende partij.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA